

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.650 van 16 september 2013
in de zaak A. 208.009/X-15.360.**

In zake : Mark DE VOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Donatienne Ryckbost
kantoor houdend te 8400 OOSTENDE
E. Beernaertstraat 80
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente LICHTERVELDE
2. de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :

de nv WEGENISWERKEN ADIEL MAES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie De Maesschalck
kantoor houdend te 9000 GENT
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen
en
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan Defoort
kantoor houdend te 8000 BRUGGE
Predikherenstraat 23/1

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 februari 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van :
 - a. het besluit van 25 juni 2012 van de gemeenteraad van Lichtervelde houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Wegeniswerken Adiel Maes”,
 - b. het besluit van 8 november 2012 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk

uitvoeringsplan “Wegeniswerken Adiel Maes”, voor de gemeente Lichtervelde, bestaande uit een plan bestaande toestand, een bestemmingsplan, stedenbouwkundige voorschriften en toelichtingsnota,

- c. het besluit van 1 december 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lichtervelde houdende afgifte van een voorwaardelijk planologisch attest aan de nv Wegeniswerken Adiel Maes.

II. Verloop van de rechtspleging

- 2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 juni 2013.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Donatienne Ryckbost, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Pieter-Jan Defoort, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3.1. De nota van de eerste verwerende partij werd laattijdig ingediend en moet uit de debatten worden geweerd.

3.2. Met een op 28 maart 2013 ter post aangetekend verzoekschrift vraagt de nv Wegeniswerken Adiel Maes om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De tussenkomende partij baat sedert de jaren 60 een asfaltcentrale uit voor de produktie, het vervoer en het aanbrengen van asfalt in het kader van de aanneming van wegenwerken op een terrein, gelegen aan de Kortemarkstraat, zonder nummer, te Lichtervelde. Overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan Roeselare-Tielt werd dit terrein, samen met de ruimere omgeving, tot agrarisch gebied bestemd.

4.2. Eind 2007-begin 2008 wordt de asfaltproduktie ter plaatse stilgelegd, volgens de tussenkomende partij “volkomen onvrijwillig”, ingevolge de sedert 1 januari 2008 voor de asfaltproduktie geldende strengere normen inzake “CE-marking”. De oude installatie werd inmiddels ook afgebroken, in uitvoering van een sloopvergunning die de tussenkomende partij op 5 juli 2010 van de eerste verwerende partij heeft bekomen.

4.3. Intussen had de tussenkomende partij in april 2009 een aanvraagdossier ingediend tot het bekomen van een planologisch attest voor de site. In die aanvraag wordt aangegeven dat op korte termijn de bedoeling voorligt om een nieuwe asfaltcentrale op te richten en het bedrijfsterrein te reorganiseren, door onder meer een twaalfstal parkeerplaatsen bij te creëren en te zorgen voor een betere landschappelijke inpassing.

4.4. Met een besluit van 1 december 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de eerste verwerende partij het gevraagde planologisch attest, onder een aantal voorwaarden. Onder meer moet de bouwhoogte van de nieuwe asfaltcentrale beperkt worden tot 20 meter, moet achteraan over de volledige lengte van het terrein een groenscherp van 5 meter breed voorzien worden en moet langs de zijde van de Hazelbeek een keermuur geplaatst worden.

Dit is de derde bestreden beslissing.

4.5. In uitvoering van het planologisch attest, dient de tussenkomende partij bij het gemeentebestuur van de eerste verwerende partij stedenbouwkundige aanvragen in voor, enerzijds, de nieuwe asfaltcentrale en aanhorigheden en, anderzijds, de aanleg van een groenscherp.

4.6. Wat het groenscherp betreft, verleent het college van burgemeester en schepenen van de eerste verwerende partij op 7 maart 2011 de vergunning. Onder andere de verzoeker tekent tegen deze beslissing administratief beroep aan, dat met een besluit van 30 juni 2011 van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen zonder voorwerp wordt verklaard omdat de handelingen niet aan de vergunningsplicht zijn onderworpen. De verzoeker vordert voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen de nietigverklaring van dit deputatiebesluit.

4.7. Voor de asfaltcentrale en aanhorigheden verleent het college van burgemeester en schepenen van de eerste verwerende partij op 7 maart 2011 de stedenbouwkundige vergunning. Ook tegen deze beslissing wordt door onder andere de verzoeker administratief beroep aangetekend bij de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, die met een besluit van 7 juli 2011 het ingestelde beroep ongegrond bevindt. Ook dit deputatiebesluit wordt door de verzoeker voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bestreden.

4.8. Voor de uitbating van de asfaltcentrale werd door de tussenkomende partij ook een milieuvergunningsaanvraag ingediend.

4.9. Het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Wegeniswerken Adiel Maes” (hierna: GRUP) wordt op 22 november 2010 aan de adviesinstanties overgemaakt.

4.10. De plenaire vergadering over het voorontwerp van GRUP vindt plaats op 21 december 2010.

4.11. Op 28 januari 2011 laat de dienst Mer weten dat op basis van de ingediende screeningsnota een ontheffing kan worden toegestaan van de verplichting om een plan-MER op te maken.

4.12. Op 30 januari 2012 beslist de gemeenteraad van de eerste verwerende partij tot de voorlopige vaststelling van het ontwerp-GRUP.

4.13. Tijdens het openbaar onderzoek over het ontwerp-GRUP worden in totaal tien bezwaarschriften ingediend, alsook een petitie. Ook de verzoeker dient een bezwaar in.

4.14. De gecoro van de eerste verwerende partij beraadslaagt op 23 mei 2012 over het plandossier en adviseert het ontwerp-GRUP voorwaardelijk gunstig.

4.15. Op 25 juni 2012 stelt de gemeenteraad van de eerste verwerende partij het GRUP definitief vast.

Het bedrijfsterrein wordt ingekleurd als “zone voor bedrijvigheid”. Artikel 1.1 van de bestemmingsvoorschriften van het GRUP bepaalt wat volgt:

“De zone is bestemd voor het behoud en exploitatie van een asfaltcentrale met bijhorende voorzieningen, zoals stapelen en stockeren van inerte materialen.

Bij stopzetten van de bestaande bedrijfsactiviteiten kan de ambachtzone nog worden aangewend voor

- stapelen en stockeren.

- Materialen en goederen mogen enkel opgeslagen worden in open lucht, zonder daarbij het straatbeeld te belasten

- agrarische activiteiten
 - aan de landbouw toeleverende en dienstverlenende activiteiten.
- zijn niet toegelaten:
- breek- en zeefactiviteiten
 - seveso-inrichtingen
 - zuiver commerciële activiteiten zoals grootschalige handelszaken.
- Een bedrijfswoning is niet toegelaten binnen deze zone.
[...].”

In de noordwestelijke hoek van het terrein is een overdruk met als bestemming parking voorzien. Het gebied wordt omgeven door een bufferzone en naar de Kortemarkstraat is een ontsluiting van het terrein voorzien.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

4.16. Bij besluit van 8 november 2012 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het GRUP goed.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Van dit besluit wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 21 december 2012.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5.1. De tussenkomende partij werpt in haar verzoekschrift tot tussenkomst een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op, in zoverre deze tegen de derde bestreden beslissing is gericht.

5.2. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze exceptie dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat aan de grondvoorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen is voldaan, hetgeen te dezen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

7. Een verzoekende partij moet in de fase van het kort geding “ernstige” middelen aanvoeren, dat wil zeggen middelen die op het eerste gezicht, bij een eerste lezing, ontvankelijk en gegrond lijken, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing quasi onafwendbaar is. Een verzoekende partij dient er daarom zorg voor te dragen dat zij voldoende helder en bevattelijk aanvoert welke rechtsregel zij geschonden acht en waarin de schending precies bestaat. Wanneer een verzoekende partij haar middelen niet met de aldus vereiste nauwkeurigheid uiteenzet, laadt zij hierdoor het risico op zich dat, in het kader van het kort geding, haar middelen als onontvankelijk worden gekwalificeerd, dan wel het risico dat de Raad van State, die bij zijn prima facie-onderzoek niet dezelfde grondigheid aan de dag kan leggen als bij de beoordeling van het betrokken annulatieberoep, de middelen niet in al hun aspecten doorziet en slechts fragmentarisch ontmoet.

In de voorliggende zaak schiet het verzoekschrift op het vlak van deze vereiste nauwkeurigheid tekort. Bijgevolg doet het laatstgenoemde risico zich voor bij de beoordeling van de middelen hierna.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 4.4.28 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Hij zet, samengevat, uiteen dat het planologisch attest onwettig is omdat het geen betrekking heeft op een hoofdzakelijk vergund bedrijf aangezien de site begin jaren 80 structureel werd verbouwd zonder bijkomende

vergunning en de “basismilieuvergunning” van 30 oktober 1997, ingevolge de gestaakte activiteiten op de site, is komen te vervallen.

Hij betoogt verder dat het planologisch attest waarop het GRUP steunt, is komen te vervallen, aangezien de tussenkomenende partij afstand heeft gedaan van de door haar op 23 november 2010 bij de tweede verwerende partij ingediende milieuvergunningsaanvraag, wat dient gelijkgesteld te worden met een definitieve weigering van de milieuvergunning, waardoor ook de inmiddels op 7 maart 2011 verkregen stedenbouwkundige vergunningen, ingevolge de wederzijdse koppeling, van rechtswege zijn vervallen. Bovendien is de op 30 oktober 1997 verleende “basismilieuvergunning” voor het exploiteren van het asfaltverwerkend bedrijf voor een termijn tot 30 oktober 2017 eveneens zonder voorwerp geworden en bijgevolg vervallen, gelet op de gesloopte inrichting die reeds twee jaar stilgelegd was en waarvan de rubriek 30.4 met betrekking tot de asfaltproductie in elk geval reeds vervallen was, wat tevens in het advies van 2 februari 2011 van het departement LNE, afdeling Milieuvergunningen West-Vlaanderen, wordt bevestigd en ook door de tussenkomenende partij al is erkend. Uit luchtfoto's van GISWEST is voorts duidelijk te zien dat zowel in 2000, 2005 als 2009 de poorten continu versperd zijn met puin en dus elke aan- of afrit onmogelijk is. Ook de op 28 november 2002 verleende milieuvergunning voor de exploitatie van de breek- en zeefinstallatie is ingevolge het verstrijken van de termijn van ingebruikname, vervallen. Voorts werd de centrale met een capaciteit van 180 ton/uur niet geïnstalleerd en werden de activiteiten verdergezet met de toenmalige installatie met een capaciteit van 100 ton/uur. Bijkomend werd de bij de milieuvergunning van 28 november 2002 opgelegde bijzondere voorwaarde van een oriënterend akoestisch onderzoek nooit uitgevoerd.

Beoordeling

8.2. Het betoog van de verzoeker dat het bedrijf van de tussenkomenende partij ten tijde van het planologisch attest niet als hoofdzakelijk vergund kon worden beschouwd, kan op het eerste gezicht niet worden bijgetreden, nu de door artikel 4.4.24 VCRO gestelde vereiste van een “hoofdzakelijk vergund” bedrijf, gelet op artikel 4.1.1, 7° VCRO, op het eerste

gezicht enkel op de stedenbouwkundige vergunningsstatus van het bedrijf betrekking heeft, de verzoeker louter beweert dat “de site begin jaren ’80 structureel [werd] verbouwd zonder bijkomende vergunning” en de sloping van de verouderde asfaltplant pas na het verkrijgen van het planologisch attest blijkt te hebben plaats gehad.

8.3. Verder moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat, anders dan de verzoeker voorhoudt, de afstand van de door de tussenkomende partij op 23 november 2010 bij de tweede verwerende partij ingediende milieuvergunningsaanvraag, met het oog op de indiening van een nieuwe aanvraag, op het eerste gezicht niet kan worden begrepen als een definitieve weigering van de milieuvergunning in de zin van artikel 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, die, in toepassing van artikel 4.5.1 VCRO het verval van rechtswege van de door de eerstgenoemde partij op 7 maart 2011 verkregen stedenbouwkundige vergunningen en daardoor het verval van het planologisch attest op grond van artikel 4.4.28 VCRO tot gevolg zou hebben.

8.4. Wat betreft het beweerde verval van de “basismilieuvergunning” van 30 oktober 1997 -met een geldingstermijn tot 30 oktober 2017- ingevolge het staken van de activiteiten van de afvalproductie, wijzen de tweede verwerende partij en de tussenkomende partij er, op het eerste gezicht terecht, op dat op het bedrijfsterrein wel nog milieuvergunde activiteit plaats heeft, zodat van het verval van deze milieuvergunning op het eerste gezicht evenmin sprake is. Noch het betoog van de verzoeker dat de centrale met een capaciteit van 180 ton/uur niet geïnstalleerd werd en de activiteiten verdergezet werden met de toenmalige installatie met een capaciteit van 100 ton/uur, noch haar bewering dat de bij de “basismilieuvergunning” en de milieuvergunning van 28 november 2002 opgelegde voorwaarden betreffende het oriënterend akoestisch onderzoek nooit werden uitgevoerd, doen op het eerste gezicht anders besluiten. Hetzelfde geldt voor de door de verzoeker bijgebrachte foto’s van “GISWEST”, die op het eerste gezicht niet op duidelijke wijze reveleren dat het gebruik van de aan- of afrit van het kwetsieuze terrein onmogelijk zou zijn. Het argument van de verzoeker dat de milieuvergunning voor breek- en zeefactiviteiten is vervallen,

mist op het eerste gezicht pertinentie, nu deze activiteit door het bestreden GRUP uitdrukkelijk wordt verboden.

8.5. De verzoeker toont voorts niet aan dat het verval van de hoofdrubriek 30.4 van de “basismilieuvergunning” betreffende de afvalproductie van aard zou zijn het bestreden GRUP te vitiëren. Voor het overige wordt hiervoor verwezen naar de beoordeling van het tweede middel. De onwettigheid van het bestreden GRUP wordt op het eerste gezicht tenslotte evenmin aangetoond door de omstandigheid dat de inrichting werd gesloopt op grond van een sloopvergunning, bekomen na de aflevering van het planologisch attest.

Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 2.2.13, § 2 VCRO.

Hij zet, samengevat, uiteen dat het GRUP niet enkel een bestendiging maar ook, zonder enige motivering, een uitbreiding van de activiteiten en oppervlakte (met 882m²) van het bedrijf van de tussenkomenende partij mogelijk maakt, wat volgens de verzoeker strijdig is met het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: GRS), dat in het versnipperd Westgebied, en meer bepaald in de vallei van de Hazelbeek is gelegen, waar bedrijven niet mogen uitbreiden en bij stopzetting van een activiteit geen nieuwe zonevreemde activiteiten worden toegelaten. De uitbreiding van de constructies, waarop ook werd gewezen door de eerste verwerende partij en de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, volgt uit de gevraagde stedenbouwkundige vergunning, terwijl de uitbreiding van de exploitatie volgt uit de ingediende milieuvergunningsaanvraag. De geïnstalleerde vermogens en de opslagcapaciteiten worden voor enkele rubrieken uitgebreid met meer dan 100 % en er wordt een significant aantal rubrieken aangevraagd. Alleszins volgt de uitbreiding uit het verval van de vergunde hoofdrubriek. Ook zou de uitbreiding

de grenzen van het planologisch attest, dat enkel een bestendiging toestaat, te buiten gaan. Voorts zou het bestreden GRUP uitgaan van een verkeerde perceptie, waardoor een andere invulling wordt gegeven aan de uitbreiding/heropstart van het bedrijf en zou in elk geval geen waarheidsgetrouwe voorstelling van de bestaande toestand zijn opgenomen. Ook zou het opnemen van een bestaand inrichtingsplan als toetsingsinstrument aan de bestemmingsvoorschriften van het GRUP onaanvaardbaar zijn.

Beoordeling

9.2. Met de tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat het aspect van de uitbreiding van het kwestieuze bedrijf in de toelichtingsnota bij het GRUP als volgt uitvoerig aan bod komt:

“Gemeentelijk Ruimtelijk structuurplan

Het structuurplan Lichtervelde werd door de Bestendige Deputatie goedgekeurd op 27 juli 2006.

Het bedrijf is gelegen in het versnipperd westgebied, meer bepaald langsheen de Hazelbeek. Hoewel in het versnipperd west-gebied de diverse bedrijven uitbreidingsmogelijkheden toegekend krijgen, geldt dit niet voor bedrijven in de vallei van de Hazelbeek. Daar geldt categorie 1. De bedrijven mogen niet uitbreiden en bij stopzetting wordt geen nieuwe zonevreemde activiteit toegelaten.

Overeenkomstig artikel 2.1.2, § 3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan een overheid in principe niet afwijken van het richtinggevend gedeelte van een ruimtelijk structuurplan, tenzij omwille van onvoorziene ontwikkelingen van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten of omwille van dringende sociale, economische of budgettaire redenen. De uitzonderingsgronden voor een afwijking dienen uitgebreid te worden gemotiveerd.

In dit kader dient te worden nagegaan of de inrichting, gelet op de categorisering van de bedrijfssite als ‘categorie 1’-bedrijf, al dan niet een uitbreiding beoogt.

1) Beperkte ruimtelijke uitbreiding van het terrein

Vooreerst moet worden vastgesteld dat het bedrijf een bestaand bedrijf is, aangezien er in het verleden nooit een stopzetting van ‘het bedrijf’ is geweest. De milieuvergunning van 30 oktober 1997 bevat meerdere vergunde inrichtingen die nog steeds geëxploiteerd worden: rubrieken opslag voor asfalt, aardpek,...> 5000 kg, 3.1.1. : Lozen bedrijfsafvalwater, 3.2 : afvalwater, 12.2.1 : Electriciteit, 15. 1. 1 : stalling voertuigen, 16.3.2.2: compressoren, Opslagplaatsen zware stookolie, gasolie, bitumen, verdeelpomp,... Deze vergunde inrichtingen worden nog steeds (deels) geëxploiteerd. Van stopzetting van het bedrijf is dan ook geen sprake.

Integendeel, op de site langs de Kortemarkstraat is het bedrijf ononderbroken actief gebleven. Dagelijks zijn vrachtwagens op het terrein actief die materialen komen leveren en ophalen. Dagelijks worden de loodsen gebruikt als bergplaats voor machines en gereedschap.

Er is dus nooit een stopzetting geweest van het bedrijf, hoogstens een (onvrijwillige) stopzetting van één welbepaalde activiteit van het bedrijf (zie volgend punt). Meer bepaald ligt de asfaltproductie stil vanaf januari 2008. Er is geen sprake van een vrijwillige stopzetting, maar van een onvrijwillige tijdelijke opschorting van de activiteiten in afwachting van het planologisch attest. Onmiddellijk na de winterstop van 2008 heeft het bedrijf moeten vaststellen dat zij niet kon voldoen aan de nieuwe normen van de CE-markering - die van kracht werden vanaf 1 januari 2008 - zonder onredelijk hoge investeringen. Het bedrijf ADIEL MAES kon niet anders dan de asfaltproductie te staken, totdat zij opnieuw kon voldoen aan de wettelijke normen.

Het bedrijf heeft nooit de bedoeling gehad om de asfaltproductie stop te zetten, maar heeft integendeel steeds de intentie gehad om de bestaande asfaltproductie verder te zetten, aangepast aan de nieuwe wettelijke vereisten (COPRO en CE-markering) middels een nieuwe asfaltcentrale. De bedoeling van het bedrijf om de asfaltproductie steeds verder te zetten blijkt bovendien uit haar aanvraag tot het bekomen van een planologische attest. Met de voorbereiding van deze aanvraag werd reeds midden 2007 gestart. Het opzet om een attestaanvraag in te dienen dateert dus van vóór de onvrijwillige opschorting van de asfaltproductie. Door onvoorziene (externe) omstandigheden en door bepaalde misrekeningen heeft de aanvraag voor het planologisch attest vertraging opgelopen en heeft het bedrijf zijn asfaltproductie intussen noodgedwongen tijdelijk moeten stil leggen.

Het bedrijf dient, in het licht van de bepalingen van het GRS, dan ook te worden beschouwd als een bestaand bedrijf.

Ruimtelijk gezien wordt er een beperkte uitbreiding van het terrein voorzien met het aanpalende perceel nr. 833L. Deze bijkomende site zal in hoofdzaak worden gebruikt als parkeerterrein (er worden specifiek een twaalfstal parkeerplaatsen voorzien). Daarnaast zullen ook een aantal kleine, verplaatsbare werfcontainers (met WC, douches, refter, bureau en labo) worden geplaatst op dit perceel.

Het betrokken perceel nr. 833L is momenteel een braakliggend terrein dat reeds deel uitmaakt van de eigendom van het bedrijf. Dit perceel sluit onmiddellijk aan op de in- en uitrit van het terrein naar de Kortemarkstraat.

De beperkte uitbreiding van het terrein kadert binnen een reorganisatie van het bedrijventerrein en dringt zich op omwille van dringende sociaal-economische redenen en veiligheidsredenen. Momenteel worden de auto's van de werknemers, vertegenwoordigers, overheidsinstanties en bezoekers op lukrake plaatsen op de site geparkeerd. Dit zorgt voor een veiligheidsrisico en een minder goed functioneren van het verkeersplan. Bovendien zal de exploitatie met een nieuwe asfaltcentrale mogelijk de aanwezigheid van extra mensen vereisen (bijkomende technische keuringen, complexer productieprocédé, mogelijke interne reorganisatie ...) Om die redenen worden er in de onmiddellijke nabijheid van het

bedrijfsterrein een twaalfstal parkeerplaatsen voorzien met een vlotte ontsluiting op de N32 en met een directe toegang op de productiesite.

De uitbreiding van de bedrijfssite met perceel nr. 833L leidt niet tot een bijkomende, potentieel hinderlijke, activiteit. Bovendien zal er rondom deze bijkomende site een ruime groenbuffer worden aangelegd. Deze bufferzone dient minstens 5 m breed en 2,5 m hoog te zijn. Op die manier wordt de ruimtelijke inpasbaarheid van deze uitbreiding in de onmiddellijke omgeving gegarandeerd.

Aangezien de uitbreiding louter het aanpalende perceel nr. 833L betreft, waar in essentie enkel parkeerplaatsen worden voorzien, is deze uitbreiding uiterst beperkt en beoogt zij enkel een kwalitatievere ruimtelijke ordening van de bestaande activiteit. Het parkeerterrein zal, mede gelet op de ruime groenbuffer, zich integreren in de onmiddellijke omgeving. Bijgevolg brengt deze uitbreiding de duurzame ruimtelijke ontwikkeling, de ruimtelijke draagkracht en de ruimtelijke kwaliteit van de omgeving niet in het gedrang.

2) Geen uitbreiding van de reële productiecapaciteiten van de asfaltcentrale

Hoewel het begrip uitbreiding uit het GRS in de eerste plaats slaat op een 'ruimtelijke' uitbreiding - het GRS is immers een ruimtelijk structuurplan - lijkt het aangewezen te onderzoeken of er door het bedrijf een uitbreiding van de productiecapaciteit wordt beoogd.

Conform de milieuvergunning van 30 oktober 1997 bedroeg de maximale productiecapaciteit van de recent gesloopte asfaltcentrale 180 ton/uur.

Het bedrijf wenst een nieuwe asfaltcentrale op te richten waarvan de reële productiecapaciteit niet hoger ligt dan de bestaande, vergunde productiecapaciteit. Uit gegevens voorgelegd door het bedrijf blijkt dat de asfaltcentrale die het bedrijf op het oog heeft, een menger heeft met een opslagcapaciteit van 3 ton. De menger, die op het einde van het productieproces alle bestanddelen van het asfalt vermengt, bepaalt de maximale productiecapaciteit van de asfaltcentrale. De gemiddelde mengtijd bedraagt ca. 60 seconden per lading van 3 ton. Er moet rekening gehouden worden met het openen van de menger, het vullen van de menger, het mengen van de bestanddelen, het toevoegen van hulpstoffen, het lossen van het mengsel in de silo en het terug sluiten van de menger. Bijgevolg kunnen er op 1 uur ca. 180 ton asfalt worden afgeleverd uit de menger (60 mengelingen/uur van 3 ton).

Bovendien wordt de reële productiecapaciteit van de asfaltcentrale ook bepaald door de toestand van de gebruikte mineralen. Onder ideale omstandigheden zijn deze quasi volledig droog. In de praktijk is dit zelden het geval, waardoor de droogtijd stijgt. Daarnaast neemt de droogtijd ook toe indien er met bepaalde toevoegsels wordt gewerkt om een bepaald type asfalt te maken (bv. vezels, speciale bitumen,...). Verder is ook het type mineralen dat wordt gebruikt bepalend voor de droogsnelheid (kalibergrootte, de eigenschappen ervan (porfier, steenslag,...), de mengverhouding,...). De maximale productiecapaciteit zal bijgevolg enkel onder ideale omstandigheden 180 ton/uur bedragen (hetgeen weinig voorkomt).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de maximale productiecapaciteit per uur van de asfaltcentrale ongewijzigd zal blijven. Het betreft dan ook een voortzetting van de vergunde productiecapaciteit.

Om te garanderen dat er geen toename zal zijn van de productiecapaciteiten van de asfaltcentrale, wordt in de stedenbouwkundige voorschriften bij dit GRUP opgenomen dat de reële productiecapaciteit van de asfaltcentrale maximaal 180 ton/uur mag bedragen.

De nieuwe asfaltcentrale zal twee droogtrommels hebben: een primaire trommel (voor de klassieke productie van asfalt met steenslag en zand) en een paralleltrommel (voor de 'nieuwere' productie van asfalt: met freesmateriaal als recuperatiegrondstof, zand en steenslag).

De productie van asfalt door middel van twee trommels gaat onvermijdelijk gepaard met bijkomende opslagplaatsen. De twee trommels werken immers met verschillende materialen en verschillende types van grondstoffen. Daardoor dienen er meer grondstoffen en materialen te worden gestockeerd op het terrein (asfalt, freesmateriaal, verschillende bitumen,...).

Deze opslagactiviteiten zullen plaatsvinden op het terrein zelf. Het betreft louter een diversificatie van de bestaande activiteiten.

Daarnaast geeft het bedrijf aan dat zij geen breek- en zeefactiviteiten meer wenst uit te voeren op het terrein. Voor de omwonenden is het van belang te garanderen dat deze hinderlijke activiteit (klasse 1) niet langer kan/zal worden uitgeoefend op het terrein. Om die reden wordt in de stedenbouwkundige voorschriften bij dit GRUP opgenomen dat breek- en zeefactiviteiten op het terrein zijn uitgesloten”.

9.3. Gelet op de voormelde motieven toont de verzoeker op het eerste gezicht niet aan dat de eerste verwerende partij, die ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, bij de vaststelling van het GRUP in een met het GRS strijdige uitbreiding van het bedrijf van de tussenkomen de partij voorziet of de grenzen van de redelijkheid is te buiten gegaan. De omstandigheid dat in de ingetrokken milieuvergunningsaanvraag door de tussenkomen de partij van een hogere dan door het GRUP toegelaten productie werd uitgegaan, toont de onwettigheid van dit GRUP niet aan. De gebeurlijke strijdigheid van de stedenbouwkundige vergunningen met het GRUP zijn op het eerste gezicht evenmin van aard om de onwettigheid van het GRUP aan te tonen.

9.4. Het inrichtingsplan wordt in artikel 0.6 van de stedenbouwkundige voorschriften van het GRUP uitdrukkelijk als “een informatief document voor de vergunningverlenende overheid, met het oog op het beoordelen van de vergunningsaanvraag” omschreven en is op het eerste

gezicht evenmin van aard het GRUP te vitiëren. Evenmin mag blijken dat het GRUP van een foutieve bestaande toestand is uitgaan, nu deze in de toelichtingsnota bij het GRUP op het eerste gezicht op een correcte wijze lijkt te zijn aangegeven. Tot slot toont de verzoeker niet op overtuigende wijze aan dat de voorschriften van het GRUP de grenzen van het planologisch attest te buiten gaan.

Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 1.1.4 VCRO en van de omzendbrief RO/2010/01 van 7 mei 2010 betreffende het ruimtelijk beleid binnen de agrarische gebieden waarvoor de bestaande plannen van aanleg en ruimtelijke uitvoeringsplannen herbevestigd zijn (hierna: de omzendbrief RO/2010/01).

Hij zet, samengevat, uiteen dat het voorzien van een bestemming als bedrijvigheid zonder enige motivatie en in strijd met het GRS en het planologisch attest, gelet op de uitbreidingsmogelijkheden, niet kan aanvaard worden. Het bestemmingsvoorschrift is in strijd met de beslissing van de Vlaamse regering van 24 oktober 2008 en het voorliggend herbevestigd agrarisch gebied (hierna: HAG). Minstens bevat het bestreden GRUP geen afdoende motivering zoals bedoeld in de omzendbrief RO/2010/01 om een afwijking aan het HAG te verantwoorden, dan wel de gevraagde uitbreidingsmogelijkheden planologisch te kunnen omkaderen. Minstens dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande de stringente bepalingen daartoe, middels het bestreden GRUP (en de drie bestreden beslissingen) nergens in enige compensatie voor het thans ingenomen HAG wordt voorzien. Het is volgens de verzoeker duidelijk dat de voorliggende bestemmingsvoorschriften in het geheel nalaten afdoende rekening te houden met de ligging van de site in een HAG en de daaraan gekoppelde finaliteiten in het geval de plannende overheid een dergelijk gebied wenst aan te snijden.

Beoordeling

10.2. Met de tweede verwerende partij en de tussenkomende partij moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden in zoverre dit gesteund is op de schending van de omzendbrief RO/2010/01 van 7 mei 2010, die als dusdanig geen verordenend karakter heeft.

Op het eerste gezicht komt verzoekers betoog met betrekking tot de inbreuk die het GRUP op de principes van een duurzame ruimtelijke ordening vormt de Raad van State eerder voor als een loutere opportuniteitsbeoordeling, die de onwettigheid van de bestreden beslissingen niet aantoonst. De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partijen bij hun beoordeling van de goede ruimtelijke ordening de grenzen van de redelijkheid zijn te buiten gegaan.

Het middel is niet ernstig.

11. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de nv Wegeniswerken Adiel Maes tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien september 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust